

Bài Đọc I – Isaia 55:6-9: Hãy tìm kiếm Chúa khi Người còn ở gần; hãy từ bỏ sự gian ác. Hãy trở về với Chúa giàu lòng thương xót. Tư tưởng của Người vượt xa tư tưởng chúng ta, tựa như trời cao hơn đất. Đường lối và tư tưởng của Người vượt quá tầm hiểu biết của con người.

Đáp Ca – Thánh Vịnh 145: Con sẽ chúc tụng và ngợi khen Chúa mỗi ngày, lạy Chúa, đến muôn đời. Sự cao cả của Chúa khôn lường. Chúa nhân từ, giàu lòng thương xót, chậm bất bình, hiền hậu và công minh. Chúa ở gần những ai kêu cầu Người.

Bài Đọc II – Philippê 1:20C-24, 27A: Dù sống hay chết, tôi đều làm cho Đức Kitô được tôn vinh. Sống nghĩa là làm việc sinh hoa kết quả. Tôi bị giằng co giữa ước muốn ra đi để ở cùng Đức Kitô và việc ở lại vì lợi ích của anh em. Hãy sống xứng đáng với Tin Mừng.

Tin Mừng – Mátthêu 20:1-16A: Nước Trời giống như chuyện một chủ vườn thuê thợ vào những thời điểm khác nhau. Những người chỉ làm việc một giờ cũng nhận được tiền công ngang bằng với những người làm việc suốt cả ngày. Sự quảng đại của người chủ vườn cho thấy đường lối của Thiên Chúa không dựa trên những tiêu chuẩn công bằng của con người.

Kính Thưa Quý Ông Bà, Anh Chị Em Thân Mến,

“Thật bất công!” Đã bao lần trong một ngày, chúng ta nghe thấy ai đó phản đối: **“Thật bất công!”**

- Trẻ em trên sân chơi la lên khi thấy hành động chơi xấu: “Thật bất công!”
- Anh chị em trong nhà khi làm việc nhà có thể phàn nàn: “Con phải làm nhiều việc hơn phần của mình!” hoặc “Việc của con khó hơn; thật bất công!”
- Học sinh ở trường có thể bất bình khi thấy một bạn cùng lớp được quan tâm đặc biệt hơn... “Bạn ấy là học trò cưng của cô giáo; thật bất công!”
- Một cậu bé nghĩ miếng bánh của mình nhỏ hơn của chị gái — “Thật bất công!” Một đồng nghiệp — người mà ta cảm thấy không xứng đáng bằng mình — lại được tăng lương: “Tôi có thâm niên. Tôi làm ở đây lâu hơn; thật bất công!”
- Huấn luyện viên đội bóng chày thiếu nhi luôn xếp con mình làm người ném bóng chính; các cầu thủ khác cảm thấy khó chịu... “Thật bất công!”
- Người đóng thuế cảm thấy bức xúc khi ngày càng nhiều người nộp đơn xin và nhận trợ cấp xã hội từ chính phủ... “Tôi phải làm việc vất vả để nuôi bản thân và gia đình. Mọi người khác cũng nên như vậy chứ... thật bất công!”

Trong mỗi ví dụ kể trên, cảm thức của con người về sự công bằng và lòng kiên nhẫn đều bị tổn thương, chính vì bản chất con người là như vậy.

Hầu hết chúng ta đều nghĩ rằng công việc tốt, thâm niên và kinh nghiệm cần được đền đáp xứng đáng như nhau, rằng mọi người đều phải tuân theo những quy tắc chung — chẳng hạn như “ai đến trước được phục vụ trước” — rằng ai cũng phải được đối xử công tâm, không có ngoại lệ và không có sự thiên vị nào!

Do đó, khi đối mặt với tình huống được nêu trong dụ ngôn Tin Mừng hôm nay — kể về việc trả cùng một mức lương cho những khoảng thời gian làm việc khác nhau — cảm thức về sự công bằng trong ta bị kích động. Đây có lẽ là một trong những dụ ngôn gây tranh cãi nhất mà Chúa Giê-su từng kể, khơi dậy những cuộc thảo luận sôi nổi về sự hào phóng khác thường của một ông chủ vườn nho nhân hậu.

Để hiểu đoạn Tin Mừng này, trước hết cần phân biệt giữa quan niệm của con người về công lý và lòng nhân lành của Thiên Chúa.

Quả thực, xét theo các tiêu chuẩn kinh tế, người chủ trong dụ ngôn sẽ đối mặt với nguy cơ phá sản vì cách trả lương khác thường của mình, và sẽ chẳng có người lao động nào dám xin làm việc cho ông ta nữa. Tuy nhiên, đây là một dụ ngôn—một câu chuyện dựa trên thực tế có thể xảy ra, được dùng để truyền tải một chân lý sâu sắc thông qua sự so sánh với cuộc sống thường ngày. Chúa Giêsu dùng câu chuyện về vườn nho để minh họa cho mầu nhiệm Nước Thiên Chúa.

Chúng ta là những người thợ được vinh dự mời gọi bước vào vườn nho của Giáo hội. Một số người trong chúng ta may mắn được bước vào vườn nho của Chúa từ rất sớm—ngay khi cuộc đời vừa chớm nở—trong khi những người khác, vì nhiều hoàn cảnh khác nhau, chỉ được mời gọi khi ngày đã về chiều. Tuy nhiên, thời điểm không quan trọng bằng việc chúng ta đã được yêu thương mời gọi vào vườn nho của Chúa; vì vậy, hãy nỗ lực làm việc với tất cả tấm lòng và sự tận tụy để đáp lại lời mời gọi đầy yêu thương của Ngài.

Mỗi người chúng ta được đón nhận vào Giáo hội vào những thời điểm khác nhau: có người vinh dự trở thành con cái Chúa ngay khi cha mẹ đưa đến lãnh nhận Bí tích Rửa Tội (buổi sáng); có người tham gia lớp giáo lý dự tòng hoặc gia nhập đạo khi kết hôn (giờ thứ chín—giữa trưa); có người trở về khi đã về già hoặc đau ốm (giờ thứ mười một—lúc hoàng hôn); và có người nhận được ơn hoán cải ngay trên giường bệnh (khoảnh khắc cuối cùng). Tuy nhiên, phần thưởng chung cho tất cả là cùng một Đức Tin, cùng một Phép Rửa, cùng một Chúa Thánh Thần, cùng một ơn Cứu Độ và cùng một Nước Trời. Dù đón nhận đức tin ngay từ đầu hay vào giờ lâm chung, tất cả đều được chia sẻ cùng một ơn cứu độ nơi Chúa Giêsu Kitô, cùng một Thiên Đàng và được chiêm ngưỡng Thiên Chúa chân thật duy nhất. Đó chính là ý nghĩa của "một đồng bạc" được ban cho toàn thể dân Chúa—với tư cách là con cái Giáo hội và công dân Nước Trời.

Nơi nào có lòng thương xót, những giới hạn nghiêm ngặt của công lý không còn áp dụng nữa; những người thu thuế và gái mại dâm, những người đến sớm và những người đến muộn—Chúa ban cho tất cả họ sự tự do để tiến bước và đón nhận ơn cứu độ. Thiên Chúa thật quảng đại và giàu lòng thương xót; còn chúng ta thì sao?

Thiên Chúa không đối xử với chúng ta theo những tiêu chuẩn công lý của con người, bởi công trạng của chúng ta chẳng là gì so với những tội lỗi xúc phạm đến sự thánh thiện tuyệt đối của Ngài. Trái lại, tất cả chúng ta nhận được ơn cứu chuộc không phải nhờ công trạng tôn giáo của chính mình, mà nhờ vào lòng nhân lành của Ngài. Đây chính là cốt lõi của sự "công chính hóa": con người không thể dựa vào những công trạng tự thấy để đòi hỏi phần thưởng nơi Thiên Chúa hay để so sánh mình một cách bất lợi với người khác trước mặt Ngài; trái lại, ơn cứu độ là món quà do Thiên Chúa ban tặng. Điều quan trọng là trung tín chu toàn bổn phận của mình trước nhan Ngài.

Lạy Chúa Giêsu, xin giúp chúng con luôn nhận biết rằng mọi ân sủng đều đến từ tình yêu của Chúa chứ không phải do công trạng của chính chúng con, để chúng con luôn dâng lời tạ ơn Chúa và không bao giờ sa vào thói kiêu ngạo hay lòng ghen tị đối với tha nhân. Amen.